

Pomsta dřevěného rodu

Heiden

Pomsta dřevěného rodu

Ve smutečném hávu, má duše tkaná šedí
Při pohledu na mýtinu kdysi stromy zarostlou
Spatříc posla smutku jak na kameni sedí
Duše prosí přírodu nechť zasáhne silou svou
Nad přetěžkými mračny ozývají se hromy
Na dlouhý čas v temnotu zahalen je kruh sluneční
Snad divný to jen sen - já viděl kráčet stromy
Jak plní síly svahem jdou, spojení svými kořeny

Berou si zpět, co lidé jim vzali
Boří staré zdi, strhávají domy
Není úniku, před silou přírodní
Pustoší a plení s neskutečným hněvem

Obrovské kusy skal valí se do údolí
Z druhé strany rokle již pochodují stromy
Lidé strachem zmateni marně spásu hledají
V naději se běží skrýt do nedalekých jeskyní
To však ještě netuší s čím, že se tam setkají
Z jeskynního vchodu žhnou páry vlčích očí
Za křivdy jež spáchali na zelené číši
Byli matkou odsouzeni k potupné smrti